

Tuhafliklar

– Gökçe! • 22 Şubat 2013

Aklımdaki;

-Tuhafliklar-

Tuhaf!

Henüz 2000 yıllarında ilkokul birinci sınıfı okurken eve gelir gelmez, önlüğümü çıkarmadan resim dersinden kalan ödevimi yapardım. Matematik hep en sona kalırdı. Türkçe ise en uzun süreli çalıştığım ders idi. Bir tek Türkçe'den zayıf alınca 'ağlardım.'

Tuhaf - I

Her yıl okul alışverişi yapılırdı. Bu yıl uçlu kalem alacağım, arkada silgisi olanından diye heveslenirdim. Ama ucunu kırarım diye almıyorlardı. Kurşun kalem kullanıyordum. Ama onu da beceremiyordum. Sürekli açacak ile ucu sivri olsun diye, sınıfta çöpün başında toplanıyorduk. Ne kadar sivri olabilirdi ki bir kurşun kalemin tane dili. Yontuldukça kalemin ucu, yazılanlarla hatıralar canlanıyor ve öyle acıyordu kâğıtlar. Şimdi kurşun kalem tutan eller bayağı kirli. Tüküyor/du, küçücük oluyor/du, kurşun kalemin ucu...

Tuhaf - II

İlkokulun basamaklarında ilerlerken okul, -okul-du bizim için. Sınıfta çay yapmışlığımız vardı. Hatta kaloriferin yanmadığı zamanlarda sınıfta küçük elektrikli sobalardan bulundurduğumuz olmuştu. Sınıfımızın dolabı vardı birde. Kitaplarla doluydu içi. Teneffüs aralarında genelde sınıfta otururdum. Matematik dersi bitsin ister, sabırsızlıkla Türkçe dersini beklerdim. Ama kim sorsa, en sevdiğim dersti Matematik.

Tuhaf - III

Saçlarım uzamaya başlıyordu. Artık sık sık kesmiyordu annem. Genç kız oluyorduk. Genç bir delikanlı oluyordu erkekler. Sesleri kalınlaşıyordu. Yine de o çok sevdiğimiz yüksek ebe oyununu oynuyorduk ama. Hala aynı sıralarda bir şeyler için çabalıyorduk. Aşk değildi bizi oraya götüren. Saçlarımızı salıp gitmezdik de... Her sabah and içerdik biz. Belki de tek bir telaştı bizi öyle mahsum yapan. Andımıza yetişme telaşı... Sahi şimdi bilirlen mi andımızı? Ben uzun zamandır ilkokuldaki çocukların ağzından duymadım da; yabancı şarkılardan başka bir şey...

Tuhaf - IV

Günlerle savaşıyorduk. Kazınıyordu bunlar birer birer beynime. 'Artık çocuk değilsin!' deniyordu. Evet, çocuk değildik. Çünkü yalan söylemeye başlamıştık. Kavga etmeye, küfür etmeye, nefret etmeye. Ettiğimizi bulduk.

-Ağlamaya başlamıştıık...

Mavi önlükler çıkmıştı üzerimizden. Yol pek uzun, gece hep aynı saatte biterdi. Ezan'ı duydu mu gün, güneş selam ederdi. Buradaki tuhaf olan nokta ise; uçlu kalemim olmuştu. Lakin hiç fark etmemiştim. O heves yoktu çünkü içimde.

Ve ucu sürekli kırılıyordu...

...

..

.

T u h a f - 2013

Yaşım artıyor... Hayatım sürecinde duyduğum şeyler başıma geliyor. Büyükler, çok büyükler diyordu. 'Bizim zamanımızda böyle miydi?' Biraz büyükler de söylüyor şimdi. -ki katıldığımız bu kervanda ne kadar yakalayabiliriz en geçmişi. İlkokul fışlerinde yer alan Ali ve Işıl hiç el ele tutuşmadılar. Ya ip atladılar. Ya da top oynadılar. Oysa şimdi aşka beğeni gözlerle bakan facebook prensesleri, ojeli tırnaklar, 5'inci sınıfta öpüşmeyi bilen çocuklar(!) konuşmayı bile bilmiyor neredeyse. Doğru öğrenememişler çocukluğu.

-şimdi merak ediyorum. Biz nasıl kirletmişiz ki bizden önceki çocukluğu, zamanı, güzelliği...

-ki şimdilerde bu kadar dolmuş beynimin içi ve şakaklarıma kadar saflığa, güzelliğe, çocukluğa gebeyim?

Gökçe Üstündağ / İlk -Tuhafliklar-
şubat 2013